

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἔνδεαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὸ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐκκοστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τρίτῃ τοῦ δεκεμβρίου καὶ δεκάτῃ,
συγχαίρουν τὴν Σταμπούλ λαοὶ καὶ κράτη.

Τῆς Τουρκίας ἡ Βουλὴ κί' ἡ χεὶρὰ τοῦ Φασουλῆ.

Πάλι 'στὴν Σταμπούλ γυρίζω
καὶ γιὰ Σύνταγμα γκαρβίζω
καὶ τὸ φέει μου πετῶ.

Πάλι μ' αἰσθημα μεγάλο
Νεοταύρων κλέη φέλλω
κί' ὅλο τοὺς χειροκροτῶ.

Ἦλθε τώρα τέλος πάντων, Περικλέτο σεδνταλή,
τῆς Τουρκίας ἡ Βουλὴ,
καὶ φυλὼν ποικίλα πλήθη
ὀλέπω γύρω κεχηνῶς,
καὶ τὸ μέγα γεγονός
πανταχοῦ διαλαλῶ.

Ἦλθε τέλος ἡ Βουλὴ...
κάθε γένος καὶ φυλὴ
τὴ χαρὰ μεγάλῃ ποθεῖ.

Τὴν χαιρετήσαν καὶ Βάρδοι,
τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδοι,
καὶ Κουβέρνα καὶ σκηπτοῦχοι.

Εἰς αὐτὴν προσέχουν τώρα,
Περικλέταρε μπουρμά...
κί' ἡ δικὴ μας λιμαδέρα
τὴν χαιρετήσας θερμά.

Εἰς αὐτὴν μονάχα συζητοῦν
κί' ἀπὸ παντοῦ τὴν χαιρετοῦν,
κί' ἀμυγδαλοσακχαράτα
τῆς στέλλουν χαιρετίσματα.

Κί' ἐγὼ τῆς κἀνὸς τεμενᾶ
κί' ἐμπρὸς τῆς σκύβω ταπεινά,
κί' ἐγὼ πανηγυρίζω.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτὼ κί' ἐνικασία,
νέκ δρᾷτε Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Χίλια κί' ἑξήντα τρία,
παντοῦ Τουρκολατρεία.

Κί' ἐγὼ τὴν δρᾶσιν τῆς αἰῶν,
μεγάλῃ καὶ κατὰ θυμὸν
καὶ φρένα μερμηρίζω.

Γιὰ τῆς Τουρκίας τὸ Σύνταγμα τὸ τρισυλογημένο
φέλλε καὶ πάλι, Περικλῆ, μεγάλα νικητήρια...
πορὸς εἰδε θηλυκὸ παπᾶ καὶ δέκα γκαστριμένο;
πορὸς εἰδε κί' ἔναν Πατισᾶχ ν' ἀνοίγῃ Βουλευτήρια;

Πορὸς εἰδε καὶ τὸν Χαϊρετλού, ποῦναί τοῦ κόσμου σκέπη,
νὰ λητομονῇ, βρὲ Περικλῆ, χαριέδες καὶ σπισόους,
καὶ μ' εὐχαρίστησιν πολλὴν τριγύρω του νὰ βλέπῃ
τοὺς βουλευφόρους τῶν φυλῶν καὶ τοὺς ἀντιμυτοῦσους;

Μὲ τοὺς πρότους τῶν τυμπάνων
βλέπω τὸν Χαμίτ Σουλτάνον,
Περικλῆ ὁσποκαλῶ.

Τρέχει μὲ στολὴ μεγάλη
λόγῳ 'στὴ Βουλὴ νὰ βγάλῃ
σὰν τῶν Ροῦμ τὸν Βασιλῆα.

Δοξαζόμενο τὸν ἐμὸν...
κί' ὁ Μπουρχανεδιν, αἰμά του
μετὰ τοῦ Κιχαμλ Πασᾶ.

Τὸν προσμένουσιν Βουλαῖς
κί' ἀπ' ὀπίσθου τοῦ φυλαῖς
τοῦ φωνεῖσιν: γιγασσᾶ.

Δίχως νᾶχῃ κουτοπρία
μὲ περίφημο μανδῶα
τυλιγμένος, τραγογένη,
'στὸν Ντολμά—Μπαζὴ πηγαίνει.

Μεῖς 'στὴ μυρμηκῇ τοῦ κόσμου
μὲ τὰ μέγῃ προχωρεῖ,
καὶ νομίζω πάλι 'μπρὸς μου
πῶς κυττάζω τὸν Σουρῆ.

Πῶς τοῦ μοιάζει καὶ σὰν γένεια, πῶς τοῦ μοιάζει καὶ 'στὴ φᾶ-
τὸν πολυχρονόον Στρατοί (τοῦ...)

και Χανούμοις άφράταις κι' Οθαλίκαις σάν μπουγάτα
έξ που ρίχνουν κορμπί.

Κυτάξω χείλη γαιδέ' έ λέπ,
κυτάξω χείλη σκερ' έ λέπ,
πούναι κι' από τοβ Γούαρη την ζάχαρη γλυκύτερα,
και τώρα με το Σύνταγμα δέν τρέφ σάν πρώτα πίτερα,

Μία σάν μουχαλεμπι
σκούζει με το παραπάνω:
θείσι θείσι σ'όν Σουλτάνο
μέσα σ'της Βουλαις νά μπη.

Βουλευτήρια ν' άνοιξη,
την άντίδρασι νά πνίξη
και τον κάθε πονηρό.

Νάνα Πατισάχ με γνώσι,
και σιγά με τον καιρό
ψήφο και σ' έμάς νά δώση.

Καιρός είναι κι' έμεις
νά γενομε Λαίβες, Μίς,
και της Δόντρας σωφραζέταις
και νά δγάωμε γαζέταις.

Μέσ' σ'τα χρόνια τα μεγάλα
καιρός είναι κι' ή Τουρκάλα
σέ Βουλαις νά παραβράση.

Και καθείς Άγάς τρανός
νά κυτάξω ταπεινός
έξ Χανούμ από καφάσι.

Θέλομε χειραφέτησι
κι' έχομε τώ άπαιτήσι
νά μάς δοθούν Καίτη,
καθώς σ' τους άνδρας ψήφοι.

Τέτοια που λές, άχμάκη,
πολλαις Χανούμ φωνάζουν,
και κατά γης πνάζουν
πασούμ και γιασμάκι.

Κι' ό Πατισάχ έκείνος ό Σύνταγματικός
παράποτε γλυκός
άκούει των Χανούμ παραπόντα πολλά
και θέλωντας και μη με της Χανούμ γελά.

Και μ' ένα τόνον τρέφει μελίζιον, γλυκύν,
προς τας Όθωμανίδας
έπδοχεται και ψήφον κι' έβραν βουλευτικήν
και σήκειμα σανίδας.

Άρχίζει το σωτήριο των Τούρκων Βουλευτήριον.

Χαίρε, μεδ' έλσι μεμπουσάν, χαίρε, Βουλή μεγάλη,
που δώσεως κι' Ανατολής γανένης το κεφάλι.
Μπαίνω σ' το Κινοβούλιον με γλώσσα σάν φαλλίβι...
νά κι' ό δικό μας βουλευτάι... βλέπω τον Καρολίζι...

νά κι' ό Κορμίδης της Σταμπούλ, κι' αλάρω και τον Κάνδη,
κι' άπ' το Βερούτι μερικοίς κι' από την Σαμαρκάνδη.

Νά κι' άλλα βουλευτάρια μας, δει παιάνες φάλλον,
άλλά κι' ό Σάλτας εν' έδω, που θέλουν νά τον δγάλουν,
γιατί δέν έξρει Τούρκικα, βρε Περικλέτο νάνε,
και το'υτο, καθώς λέγεται, σά'υτο μορτάλε θάναι.

Πέρνω και Τούρκους σ' το κοντό,
μά κι' Αρμενίους σ' αυναντώ,
τον κύριον Άνακάν,
τον κύριον Άρτανάν.

Βλέπω τσιγύρω μου χαζά
και τον Ένδερ και τον Ριζά.
Ζουάβοι μεγαλώσωμει θαδίδουν έλαφροί,
μά βλέπω και σπουδαίους
της Χάβρας Ιουδαίους,
τον Άδραχμ, τον Ιακώθ, τον Χάμ, τον Πετεφρή.

Είς της Τουρκιάς τον κολοσσόν
Βαβίλ και σύγχουσι γλωσσόν,
κι' εΐδα που λές, σ' ό'ν κ' αλάφρ,
κι' έλους τους Πρόσβεις τους Σαφίρ.

Μέσ' σ' το σπρωξίβι των φυλών εγνώρισα, μισκίνη,
κι' έ'ναν κουφά και δρο γκαβοός,
εγνώρισα και παλαβούς
και τον Παλαβιτόντη.

Σ' της Βουλής τα θεωρετα, δηλαδή σ' τα μπαλκονάρ
ήσαν και καλαμαράδες,
και Χανούμιας κυράδες,
κι' Εδρωταίαις φακλανάρ.

Και θυμήθηκα τον Κόντα, που με τόνον συστολήν
έξεφράσθη σ' την Βουλήν
πώς ή πρώτη τρυφερότης της καρδιάς του παρεγράφη
κι' είναι πλέον γιά το ράρι.

Γιά το Σύνταγμα μ' έλουνε και Σοφτάδες διαδοσμένα
κι' Όδλεμάδες με καλέμα,
και γιά την δεδηλωμένη
συζητούν και σ' τα χαρέμα.

Μεγαλώνω την Τουρκίαν την Κινοβουλευτικήν,
όμως, Περικλή, δέν είδα
την έλάσσονα μερίδα
και την μείζονα τοβ Ράλλη την εξωμματικήν.

Μέσα κι' έξω της Βουλής
πηλαλουν διαγγαλείς,
μά κι' ε'ννοχαι της Αόλης.

Έρβρόντηται προσεχόνται και βουλευταί πολλοί
που με το χάιρ κι' έβρε ζουν, μά τόχι και τό ναί,
και μ' έρωτοσαν: Σύνταγμα τί τάχατε δηλώ;
τό ν' άσφαλίζης σύνταξιν από τον Χαζινά.

Βεβαίως είναι λατρευτό,
τζ' άνοιμ, τό Παρλαμέντο,
μέ γίνεται κι' φάλας μ' αυτό,
τουτίτσι φαλιμέντο.